

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2021, sp. zn. 24 Cdo 106/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.106.2021.3

Číslo: 47/2022

Právní věta:

Pro závěr o dědické nezpůsobilosti ve smyslu ustanovení § 1481 o. z. je rozhodující, zda soud v řízení o pozůstalosti dospěje k závěru, že dědicem spáchaný čin (např. účast na sebevraždě zůstavitele podle § 144 tr. zákoníku) směřuje proti zůstaviteli; nepostačí pravomocný rozsudek soudu v trestním řízení určující, že šlo o úmyslný trestný čin spáchaný dědicem.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.06.2021

Spisová značka: 24 Cdo 106/2021

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dědická nezpůsobilost

Předpisy: § 135 o. s. ř.

§ 144 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb.

§ 1481 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2016, sp. zn. [21 Cdo 5543/2015](#), uveřejněný pod číslem 129/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2018, sp. zn. [21 Cdo 5238/2017](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2018, sp. zn. [21 Cdo 754/2018](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. [24 Cdo 4761/2018](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. [24 Cdo 614/2019](#)

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. 35Co 949/2005

Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 24 Co 35/2001-80 ze dne 28. 2. 2001

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání M. D. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2019, sp. zn. 18 Co 119/2019, a usnesení Městského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 58 D 590/2017, a ze dne 20. 1. 2020, sp. zn. 58 D 590/2017 (s výjimkou výroku o určení obvyklé ceny majetku a jiných aktiv, výše dluhů a dalších pasiv a čisté hodnoty pozůstalosti), a věc vrátil Městskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Řízení o pozůstalosti po P. D., zemřelém dne 28. 3. 2017 (dále též jen „zůstavitel“), bylo zahájeno usnesením Městského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2017, č. j. 58 D 590/2017-3; provedením úkonů v řízení byla pověřena JUDr. A. Š., MBA, notářka se sídlem v B. (ust. § 100 a 101 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních).

2. Městský soud v Brně usnesením ze dne 28. 2. 2019, č. j. 58 D 590/2017-154, rozhodl, že v řízení o pozůstalosti bude nadále jednáno pouze s pozůstalou sestrou H. H. a pozůstalými synovci P. H. a J. H. (jako právními nástupci pozůstalé matky M. D.) a že účast pozůstalého syna M. D. se v tomto řízení ukončuje. Dospěl k závěru, že pozůstalý syn M. D. je z dědického práva dle ustanovení § 1481 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vyloučen, neboť se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, a to účasti na jeho sebevraždě. Dále uvedl, že je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a že z tohoto důvodu v pozůstalostním řízení nadále nepřezkoumával skutečnost, zda byl pozůstalým synem spáchán trestný čin, neboť vycházel z rozhodnutí příslušných soudů. K tvrzení pozůstalého syna o tom, že mu zůstavitel trestný čin odpustil, konstatoval, že „není možné, aby se promíjel trestný čin či zavrženímhodné jednání do budoucna, neboť dle ustanovení § 1481 je možné výslovně prominout pouze činy spáchané v minulosti“. Zabýval se též otázkou, zda závěť samotná, uvádějící: „Vše odkazuji svému synovi M.“, nemůže být považována za určité prominutí, přičemž vzhledem k tomu, že prominutí musí být výslovné, předmětnou závěť jako prominutí trestného činu neposoudil. S ohledem na tyto závěry soud prvního stupně k návrhu M. D. neprovedl důkaz trestním spisem sp. zn. 14 T 215/2017.

3. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 10. 2019, č. j. 18 Co 119/2019-218, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud vycházel ze zjištění, že rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 22. 3. 2018, sp. zn. 14 T 251/2017-216, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2018, byl M. D. odsouzen pro trestný čin účasti na sebevraždě dle § 144 odst. 1 trestního zákoníku z důvodu, že dne 27. 3. 2017 napomohl k sebevraždě svého otce P. D. (zůstavitele). Odvolací soud konstatoval, že „je tedy ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř. vázán rozhodnutím soudu v trestním řízení, že se M. D. dopustil trestného činu účasti na sebevraždě dle § 144 odst. 1 trestního zákoníku, který je trestným činem úmyslným, a přes námitky odvolatele nelze dovodit jinak, než že tento trestný čin směřoval proti zůstaviteli“. Dále dovodil, že na tom nic nemůže změnit ani okolnost, že zůstavitel zanechal dopis na rozloučenou, v jehož části uvedl: „Vše odkazuji svému synovi M.“. Rovněž dovodil, že „v ustanovení M. D. za dědice nelze spatřovat prominutí trestného činu, k němuž v době sepsání této listiny ještě nedošlo, nehledě ke skutečnosti, že by prominutí trestného činu muselo být výslovné“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto usnesení podal M. D. dovolání, jehož přípustnost dovozuje ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu

dosud nebyly vyřešeny. Polemizuje zejména se závěrem soudů o tom, že „se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli“. K tomu uvádí, že (jak vyplývá i ze skutkových zjištění trestních soudů) „měl jednat nejen v souladu s vůlí zůstavitele, ale na jeho přání a dokonce určitou formou nátlaku“, a tudíž se soudy přinejmenším měly zabývat otázkou, zda svým jednáním (jako pachatel trestného činu dle ustanovení § 144 odst. 1 trestního zákoníku ke škodě zůstavitele) naplnil znak „jednání proti zůstaviteli či nikoliv“. Podle jeho názoru jsou pak občanskoprávní soudy povinny při výkladu akcentovat „subjektivní náhled zůstavitele na konkrétní jednání“, nikoliv „objektivizující“ pohled trestněprávní normy, jinak řečeno, občanskoprávní soud je vázán pouze výrokem o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo ho spáchal, o vymezení „procesních rolí“ v rámci aplikace hmotněprávního institutu je povinen učinit si obrázek sám (a to např. i na základě zjištěného skutkového stavu v rámci trestního řízení a provedených důkazů, např. SMS komunikace mezi zůstavitelem a dovolatelem realizovaná po údajném dokonání jednání dovolatele kvalifikovaném jako trestný čin dle ustanovení § 144 odst. 1 trestního zákoníku). Pokud se týká otázky „výslovného prominutí“ činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli ve smyslu ustanovení § 148i občanského zákoníku, má za to, že se odvolací soud s touto otázkou nedostatečně vypořádal, neboť způsob, jakým byl ze strany soudů obou stupňů pojat výklad „výslovného prominutí“, zcela vylučuje jeho aplikaci právě v případě, je-li jako důvod dědické nezpůsobilosti uváděno spáchání trestného činu účasti na sebevraždě ze strany takového „pachatele“. Je přesvědčen, že v tomto ohledu je rozhodující okolnost, že zůstavitel svému synovi nikdy žádné jednání vůči své osobě nezazlíval, neměl mu tedy co odpouštět. Navíc, za zjevně nesprávný považuje i závěr odvolacího soudu o tom, že „poté, co spáchal sebevraždu, již zůstavitel M. D. tento trestný čin prominout nemohl“, zejména proto, že odpuštění „mohl realizovat v časovém období mezi rozloučením se s dovolatelem a spácháním sebevraždy“. Navrhuje, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

5. H. H. ve vyjádření k dovolání uvedla, že „jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu účasti na sebevraždě dle § 144 odst. 1 trestního zákoníku vždy směřuje proti zůstaviteli, který je poškozeným, neboť směřuje proti základnímu právu zůstavitele na jeho život, kterého se zůstavitel nemá právo dobrovolně vzdát“, a proto navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky dovolání jako nepřipustné odmítl.

III.

Připustnost dovolání

6. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (ustanovení § 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou připustnosti dovolání.

7. Není-li stanoveno jinak, je dovolání připustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

8. Z hlediska skutkového stavu (správnost skutkových zjištění přezkumu dovolacího soudu nepodléhá) bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno, že zůstavitel byl rozvedený, žil sám a měl jediného syna M. D. a matku M. D., která dne 19. 8. 2017 zemřela a jejímiž právními nástupci jsou H. H. (sestra zůstavitele) a P. H. a J. H. (synovci zůstavitele). Zůstavitel zanechal nedatovaný vlastnoruční dopis následujícího znění: „Odcházím dobrovolně z tohoto světa. Mám nemoc ALS a nechci se dál trápit a ani svoje okolí. Najdete mne na dně propasti. Vše odkazuji svému synovi M.. P.

D.". Soud v řízení o pozůstalosti dospěl k závěru, že dopis na rozloučenou splňuje veškeré náležitosti stanovené zákonem pro holografní závěť a že tato závěť je po formální stránce platná. M. D. byl rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 22. 3. 2018, č. j. 14 T 251/2017-216, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2018, uznán vinným trestným činem účasti na sebevraždě podle § 144 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zák.“), jehož se podle skutkových zjištění dopustil tím, že dne 27. 3. 2017 pomohl k sebevraždě svému otci P. D., když podle skutkových zjištění soudů v trestním řízení „na žádost otce zajistil jeho přepravu do prostoru horního můstku propasti“, „po zastavení vozidla v blízkosti horního můstku propasti předal otci jeho věci a schůdky, které mu přinesl blíže k propasti, a poté se z prostoru vzdálil“ a „následně se dostavil na Městské ředitelství policie ČR, Obvodní oddělení B. – Ž., kde vědomě uvedl nepravdivé údaje, neboť nahlásil pohřešování svého otce a předložil dopis na rozloučenou“. M. D. byl za tento trestný čin odsouzen podle § 144 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 3 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Odvolání M. D. proti tomuto rozsudku Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 6. 2018, č. j. 3 To 146/2018-245, zamítl. Dovolání M. D. proti tomuto rozsudku odvolacího soudu Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 21. 11. 2018, č. j. [6 Tdo 1370/2018-31](#), odmítl. Usnesením Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. [IV. ÚS 566/19](#), byla taktéž odmítnuta ústavní stížnost M. D. směřovaná proti uvedeným rozhodnutím soudů v trestním řízení.

9. Za tohoto skutkového stavu bylo pro rozhodnutí soudů v projednávané věci významné, zda je pro závěr o dědické nezpůsobilosti ve smyslu ustanovení § 1481 občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) rozhodující posouzení soudu v řízení o pozůstalosti, zda dědicem spáchaný čin účasti na sebevraždě zůstavitele směřuje proti zůstaviteli, anebo zda „postačí“ pravomocný rozsudek soudu vydaný v trestním řízení o tom, že byl tento trestný čin povahy úmyslného trestného činu spáchán a že jej spáchal dědic. Jelikož tato právní otázka v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla řešena, dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání M. D. proti usnesení odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

10. Po přezkoumání dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. podle důvodu vymezeného v dovolání, které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání je opodstatněné.

11. Vzhledem k tomu, že zůstavitel zemřel dne 28. 3. 2017, je třeba v řízení o pozůstalosti postupovat podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“).

12. Podle ustanovení § 1481 o. z. je z dědického práva vyloučen, kdo se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, jeho předku, potomku nebo manželu nebo zavrženíhodného činu proti zůstavitelově poslední vůli, zejména tím, že zůstavitele k projevu poslední vůle donutil nebo lstivě svedl, projev poslední vůle zůstaviteli překazil nebo jeho poslední pořízení zatajil, zfalšoval, podvrhl nebo úmyslně zničil, ledaže mu zůstavitel tento čin výslovně prominul.

13. Dědická nezpůsobilost nastává ze zákona, nezávisle na projevu vůle zůstavitele, v případech, kdy se dědic svým vlastním chováním vyloučí z dědické posloupnosti po zůstaviteli. Soudní komisař v pozůstalostním řízení musí k důvodům dědické nezpůsobilosti přihlídnout ex offa, bez ohledu na to, zda to účastníci pozůstalostního řízení namítají, případně i když s tím nesouhlasí. Vyjdou-li v pozůstalostním řízení najevo pochybnosti o dědické způsobilosti některého z účastníků, není soudní komisař omezen na skutečnosti, které uvádějí účastníci, ale je povinen provést i jiné důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, než byly účastníky navrhovány.

14. Z důvodu dědické nezpůsobilosti nastupuje při dědění ze závěti náhradní dědic, jestliže jej zůstavitel povolal; při dědění podle dědické smlouvy může nastoupit náhradník, jestliže se na tom smluvní strany dohodly. Nebyl-li zůstavitelem povolán náhradní dědic, přiroste uvolněný podíl z dědění vyloučeného závětního dědice těm závětním dědicům, kteří byli povoláni bez podílu; jinak se stane předmětem zákonné posloupnosti (např. nejsou-li zde žádní závětní dědicové bez určení podílu). V případě zákonné posloupnosti se uplatní princip reprezentace nebo postup do vzdálenější třídy dědiců [srov. Fiala, R., Drápal L. a kol. Občanský zákoník IV. Dědické právo (§ 1475-1720). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 37].

15. Ustanovení § 1481 o. z. upravuje institut tzv. dědické nezpůsobilosti, která je důsledkem závažného, obecně neakceptovatelného, chování potencionálního dědice, kterého se dopustil vůči zůstaviteli, popř. dalším vyjmenovaným osobám, a znamená, že ten, kdo by jinak byl povolán za dědice, nedědí. Občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 v ustanovení § 1481 (i ust. § 1482 – tzv. další důvody dědické nezpůsobilosti) jednak konkretizuje a rozšiřuje důvody dědické nezpůsobilosti stanovené předchozí právní úpravou, jednak dřívější důvod „kdo se dopustil úmyslného trestného činu....“, nově formuluje: „kdo se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu....“; tato formulace by měla odstranit především pochybnosti, zda i osoby trestně neodpovědné (pro nedostatek věku nebo nepřítomnost v době, kdy k činu došlo) jsou z dědění vyloučeny. Odlišně jsou upraveny také okruh osob, proti kterým směřuje konkrétní čin, a prominutí (odpuštění) závažného chování, které způsobilo dědickou nezpůsobilost, zůstavitelem. Zatímco dřívější úprava v tomto směru počítala kromě zůstavitele a jeho manžela pouze s rodiči zůstavitele nebo jeho dětmi a umožňovala odpuštění, aniž by byl stanoven způsob takového odpuštění (z toho bylo judikaturou dovozováno, že se tak může stát i konkludentně), nová právní úprava (o. z.) rozšířila tento okruh osob (kromě zůstavitele a jeho manžela) také na zůstavitelovy předky a jeho potomky a zakotvila výslovný projev vůle zůstavitele k prominutí činu, jehož se ve vztahu k němu nebo k vyjmenovaným osobám potencionální dědic dopustil (k tomu srov. například usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 6. 2018, sp. zn. [21 Cdo 5238/2017](#), usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 2018, sp. zn. [21 Cdo 754/2018](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. [24 Cdo 614/2019](#)).

16. Pro závěr o dědické nezpůsobilosti v důsledku činu povahy úmyslného trestného činu není přitom rozhodující, zda potencionální dědic byl za tento čin proti některé z uvedených osob odsouzen (anebo zda bylo trestní řízení zastaveno), případně, zda zanikla možnost trestního postihu v důsledku jeho smrti či prohlášení za mrtvého, promlčení, amnestie nebo udělení milosti apod. Soud v řízení o pozůstalosti je vázán pravomocným rozsudkem trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal (ust. § 135 o. s. ř. a § 1 odst. 3 z. ř. s.). V ostatních případech (zejména pokud nedošlo k odsouzení pachatele v trestním řízení) je nezbytné, aby soudní komisař v pozůstalostním řízení, vyjdou-li najevo pochybnosti ohledně dědické nezpůsobilosti některého z účastníků, zjišťoval všechny rozhodné skutečnosti, opatroval k nim potřebné důkazy a učinil úsudek o tom, zda jednání dědice vykazuje znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu proti zůstaviteli nebo některé z uvedených osob, ovšem s účinky jen pro řízení o pozůstalosti. Podle toho pak buď bude s potenciálním dědicem nadále jednat jako s dědicem, anebo jeho účast v řízení usnesením ukončí (ust. § 7 odst. 2 z. ř. s.).

17. Námitky M. D., že soud v pozůstalostním řízení „je vázán pouze výrokem o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo ho spáchal“, a tudíž se přinejmenším „měl zabývat otázkou“, zda dědic „svým jednáním (jako pachatel trestného činu dle ust. § 144 odst. 1 tr. zák. ke škodě zůstavitele) naplnil znak jednání proti zůstaviteli či nikoliv, shledal dovolací soud důvodnými. Lze sice přisvědčit tomu, že bylo-li v trestním řízení vedeném proti M. D. vydáno rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a že jej spáchal M. D., je pozůstalostní soud tímto rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 135 o. s. ř. vázán, nicméně soudy v projednávané věci již odhlíží od skutečnosti, resp. ji nepovažují za rozhodující, že – jak vyplývá částečně i ze skutkových zjištění soudů v trestním řízení – M. D. měl

jednat nejen v souladu s vůlí (přáním) zůstavitele, ale na jeho výslovnou žádost, a zůstavitel mu byl za jeho jednání (zjevně) dokonce vděčný. Soudy v řízení o pozůstalosti proto byly vázány pravomocným rozsudkem soudu v trestním řízení pouze potud, že M. D. spáchal úmyslný trestný čin účasti na sebevraždě zůstavitele, avšak otázku, zda spáchal tento úmyslný trestný čin proti zůstaviteli ve smyslu ustanovení § 1481 o. z. měly posoudit samy. Přitom bylo třeba zohlednit všechny okolnosti (zvláště pak dopis na rozloučenou) nasvědčující tomu, že se v daném případě nejedná o trestný čin proti zůstaviteli, a vycházet také z obsahu spisu Okresního soudu v Blansku, vedeného pod sp. zn. 14 T 251/2017 (včetně SMS komunikace mezi zůstavitelem a jeho synem), výpovědi účastníků řízení i svědků v trestním řízení nevyjímaje. Na základě celkového hodnocení důkazů a z toho vyplývajících skutkových zjištění měly soudy v řízení o pozůstalosti dospět k závěru, že M. D. se trestného činu proti zůstaviteli nedopustil.

18. Lze tedy dospět k obecnému závěru, že má-li se jednat o čin proti zůstaviteli, je (logicky) nezbytné, aby nešlo o jednání v souladu s vůlí (přáním) zůstavitele nebo snad o jednání na jeho výslovnou žádost, neboť v takovém případě nelze dovodit, že jednání směřuje proti zůstaviteli. Z uvedeného vyplývá, že čin M. D., byť naplňuje znaky úmyslného trestného činu účasti na sebevraždě zůstavitele podle ustanovení § 144 odst. 1 tr. zák., není činem spáchaným proti zůstaviteli ve smyslu ustanovení § 1481 o. z. a proto ani nezpůsobuje dědickou nezpůsobilost pachatele. Navíc za daných okolností není třeba M. D. „trestat dvakrát“, tedy jak odsouzením k podmíněnému trestu odnětí svobody, tak i vyloučením z dědického práva po zůstaviteli.

19. Je třeba dodat, že k závěru o tom, že trestný čin M. D. nesměřoval proti zůstaviteli, jelikož byl v souladu s jeho vůlí, lze dospět pouze za zcela výjimečných okolností posuzované věci, spočívajících již v samotné podstatě činu účasti dědice na sebevraždě zůstavitele spáchané ze zdravotních důvodů. S ohledem na tento závěr M. D. může dědit (není z dědického práva vyloučen ve smyslu ustanovení § 1481 o. z.), a proto je bezpředmětné se dále zabývat i tím, zda mu zůstavitel tento čin výslovně prominul (§ 1481 in fine o. z.).

20. Jelikož rozhodnutí odvolacího soudu není (v otázce dědické nezpůsobilosti M. D. a ukončení jeho účasti v řízení o pozůstalosti po zůstaviteli) správné a nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky usnesení odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Městskému soudu v Brně) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.). Dále také Nejvyšší soud České republiky částečně zrušil (jako závislý výrok obsažený v jiných než dovoláním napadených rozhodnutích podle § 243e odst. 2 věty třetí o. s. ř.) usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 1. 2020, č. j. 58 D 590/2017-285, a to v rozsahu, jímž soud prvního stupně potvrdil, že dědictví nabývá H. H. jako jediná dědička ze zákona (výrok II.), včetně rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (výroky III. a IV.), ohledně nějž sice dovolání podáno nebylo, ale které je tímto dovoláním ve smyslu § 242 odst. 2 o. s. ř. dotčeno.

21. Právní názor vyslovený v tomto rozhodnutí je závazný; v novém rozhodnutí o věci soud rozhodne nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1 a § 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).